

6. Tale ved Skoleaarets Afslutning, 1884.

[Kilde: „Folkebladet“ for 13de Mai 1884. Afslutningsfesten holdtes den 7de Mai. — Udg.]

Det er i en Stund som denne, da Ungdommens Glæde over at have ruffet saa langt frem blander sig med det dybe Hvor ved Tanken paa, hvad der skal komme, det rette Øieblik til at stanse og kaste et Blik tilbage og prøve om muligt at se et lidet Gran fremover.

Thi det er det, som gjør Afslutningsfesten fra Skolen saa forunderlig gribende, saa underlig fortryllende for den unge, at hele Livet samler sig med sin Glæde og sin Smerte i et eneste kort Sekund. Minderne bliver saa vaagne og lyslevende, som om de ikke hørte til det længst forbundne, men samlede sig med smilende Miner rundt os og nikkede over til os og sagde: Her er vi, vi har alle været med og gjort bort til, at du er kommen hid. Nu vil vi være med og holde Fæst og glæde os over, at det ikke var forgæves du gik igennem Sorgen, det var ikke unyttigt, at vi bragte dig Glæden.

Og Fremtidsdrømmene, de møder ogsaa frem i en saadan Stund. Galot tilsløret er deres Ansigt, men de bøier sig kjerligt og mildt over bort Hoved og hvisker til os: Giv ikke op, vi er her endnu, og hvad der er udrettet, det er et dygtigt Skridt henimod det Maal, vi holdt op for dig i de tunge Stunder i dit Liv.

Og naar Fortid og Fremtid saaledes samles i Ungdommens Glædesstund, saa lyser det rundt den unges Øie med glitrende, blinkende Stjerner, og han ved knapt, efter hvilke han skal gribe, dem der leger i Mindernes dybe Kilde, eller dem der vinker i Længselens blaa Sjerne.